

رِبَا عَيَّاتٍ
خَلِيلَ اللَّهِ خَلِيلٍ

مطبعة المعارف - بغداد

١٩٧٥

رِبَا عَيَّاتٍ
خَلِيلُ اللَّهِ خَلِيلٌ

مطبعة المعارف - بغداد

١٩٧٥

Khalilullah Khalili
The Afghan Poet

خليل الله خليلي
الشاعر الافغاني

المقدمة

هذه طاقة عطرة اقتطفت من روضة رباعيات الشاعر الانساني والملحق الأفغاني الكبير الاستاذ خليل الله خليلي ، سفير أفغانستان في بغداد ، وتلبية لرغبة المفرمين بأدبهم والمعجبين بشعره طبعت ببغداد موطن الحضارة الاسلامية وموطنها ..

وببلغة اديب متضلع وشاعر ملهم نقلها الى العربية نظماً سعادة السيد احمد حسين الرومي سفير الجمهورية العربية اليمنية ببغداد .

وقد قام الاستاذ الفاضل علاء الدين حمودي الجبوري رئيس قسم اللغات الاجنبية في جامعة المستنصرية ببغداد بترجمتها الى الانجليزية ياسلوب نثري بدائع .

يا رب تو غنيّ مطلق و من درويش
تو قادر ذو الجلال ومن زار و پريش
دشوار بود که سازمت شاد از خود
سهل است مرا شاد نگهدار از خویش

رب يا ذا الجلال اني ضعيف
وانا بائس وانت الرحيم
ذاقني عنك راضيا يا كريم
كيف ارضيك ذاك صعب علي

Lord ! Thou art eternally wealthy, and I am but a mendicant,

Thou art omnipotent, glorious and I am weak,
desperate;

To win thine approbation is no easy occupation,

To make me satisfied is infinitely easy !

آن لقمه نان که بینوايي يابد
وان جامه که کودك گدايي يابد
چون لذت فتحي است که اقليمي را
لشکر شکني جهان گشايي يابد

ما نشوة النصر ما تاج واوسمة
ومظهر صيغ من كبر وترويق
أجل من فرحة تنتاب قلب فتى
مفزع الروح من يتم وتمزيق

The joy of a pauper, finding a morsel of bread,
The delight of a needy lad, obtaining a garment,
Are surely equal to the raptures,
Felt by a victorious, conquering hero !

می ریز ! که ماه زد بگردون خرگاه
گردید قدح چو مهر از پر تو ماه
فرق است میان مه عشق و مه علم
او نور ازل بیند و این جرم سیاه

فُضَّلتْ كَاسِي وَصَارَتْ شَمُوسَا
أَمْلَا الْكَاسَنْ قَدْ بَدَا قَمَرُ الْأَفْقَنْ
قَمَرُ الْعِلْمِ صَارَ جَرْمَا عَبُوسَا
قَمَرِي مَوْنِسِي مَدِي الدَّهْرِ لَكَنْ

Pour some wine ! The haloed moon has just appeared,
In its light, the wine-cup is glimmering like the sun;
What a big difference, the moon of love and that of
science;
The one enjoys everlasting light; the other finds it a
dark planet!

سرمایه^۱ عیش صحبت یارانست
دشواری مرگ دوری ایشانست
چون در دل خاک نیز یاران جمعند
پس زندگی و مرگ بما یکسانست

اصل الهنا في رفقة الاحباب
وفراقهم موت بلا اهان
وادا شدا الاحباب في جوف الترى
حياتنا ومماتنا سينسان

The greatest joy is in the company of the loved ones,
The agony of death lies in being separated from them;
But since those, at last, are laid together in the dust,
What difference does it make whether we live or die?

افسوس که زندگی دمی بود و غمی
قلبی و شکنجه یی و چشمی و نمی
یا جور ستمگری کشیدن هر روز
یا خود به ستمکشی رساندن ستمی

أسفى أن ترى الحياة ندامة وعذاباً ومحنة ودمامة
فهي أما تراك تحمل ظلمها أو ظلوماً يخشى الورى آثامه

Alas ! Life has been a short but painful spell,
A tortured heart, an eye full of tears;
Either you bear, from day to day, the oppression of
tyrants,
Or you encumber the victim with more injustice.

تا بر لب من آه شر باری هست
بر ساز شکسته دلم تاری هست
درهای امید را اگر بر بستند
تا مرگ بود رخنه دیواری هست

عل شفتي آهـة تحرق وفي مهـجتي وتر يـقـرح
فـي الـمـوت نـافـلـة تـفـتح فـان اـغـلـقـوا مـنـفـلـا لـلـرـجـاء

So long as a cry of pain lingers upon my lips,
There is still a string left in the heart's broken lyre,
If the gates of hope are shut befor me,
Yet there is death, like a crack in the wall !

از درد والم سرشته تقديرم حيف
از ساغر زندگي چه حظ گيرم حيف
چون شمع که در معرض باد افروزنده
مي لرزم و مي سوزم و مي ميرم حيف

من الضنى والماسي صاغني القدر
اوـاه من محنتي يا حظي العـشر
كشمعة في مهب الريح موقدة
تدوى وتحرق حتى ينتهي العـمر

Out of sickness and pain destiny has moulded me,
What, alas, has been my lot in life ?
Like to a burning candle, in the blowing wind,
I tremble, I burn, I die alas !

بر خاطر مأیوس چه ماتم چه سرور
در ذاته مرده چه شیرین و چه شور
چون ناقه سعی ما فرو رفته بگل
سر منزل مقصود چه نزدیک و چه دور

يساوي الحزن والسرور بقلب
آيس كالداق في فم مينت
استوى الامر بين بعدي وبيتي
واذا ناقتني على الوحل ساخت

To the desperate, pleasure and sadness are all the same;
Sweetness and bitterness make no difference to the
dead;

And should the feet of our camel sink deep in the mud,
What matters, if our home be near or far ?

دی شاخ شگوفه در چمن می خندهد ،
بر سنبل و نسرین و سمن می خندهد .
از دور ستاره سحررا دیدم
بر بخت خود و بعمر من می خندهد .

كان نصّن للورد يضحك امس
باسمَة للنسرین والياسمين
حين لاحت في الافق نجمة سحر
حظها ضاحك لعمري العزّين

Yesterday the budding boughs were rejoicing in the
meadow,

Smiling at the hyacinth, the iris and the jasmin;
But all a sudden, the evening star appeared in the dis-
tant horizon;

Smiling complacently, mocking at my years!

دل در همه حال تکیه گاهست مرا
در ملک وجود پاد شاهست مرا
از فتنه عقل چون بجان می آیم
ممنون دلم خدا گواهست مرا

ان قلبي في كل حال عماد
وهو في عالم الوجود إمامي
كلما ضقت من متأهات عالي
فلقلبي محبتي واهتمامي

My heart is, in all circumstances, my sustenance;
It is in this world of existence, my sovereign,
And when I am weary of the reign of reason,
God knows how grateful I am to my heart!

یک قطره خون که بر زمین می افتاد
از خاتم آسمان نگین می افتاد
هشدار ! که از آه یتیم مظلوم
بس کنگره کز عرش برین می افتاد

Whenever a drop of blood falls upon the earth,
The ring of the heaven loses one of its stones;
Therefore beware! The sighs of an oppressed orphan,
Cause the edges of the mighty throne to breake down!

بر تربت من شمع فروزان مگذار !
پروانه^ء زاررا پریشان مگذار !
بر خاطر باغبان منه ! داغ جفا
بر تربت من سنبل و ریحان مگذار !

لا تنيروا على ضريحي شموعا ، رحمة بالفراشة الحوامه
وأزيلوا عن الرياحين رفقا بفؤاد الجنائي واهتمامه

Oh do not place a lighted candle upon my grave,
Lest this should upset the innocent butterfly,
Or the gardener should experience the agony of fare-
well !
Oh do not place twigs and flowers upon my grave !

شهرت طلبی چند بهم ساخته اند
چون گرگ گرسنه در جهان تاخته اند
کردند بزیر پا هزاران سر و دست
تا گردن شوم خود برافراخته اند

دُبٌّ قومٌ تكالبوا كالذئاب ، وابتغوا شهرة بلا اسباب
غير قطع الايدي وقتل البرابير ، والتعالي في الناس كالارباب

Many a fame-hunter has conspired with his ilk,
Greedy for wealth, like a pack of wolves;
They have trampled thousands of heads and limbs un-
der foot,
So that they may arrogantly lift up their heads.

تا ما روش زمانه آموخته ایم
با چشم گشوده ولب دوخته ایم
تا مشعل زندگی بر افروخته ایم
چون شمع به بزم دیگران سوخته ایم

لم تكن تعرف اسلوب الحياة ونرى الاحياء فاطبقنا الشفاهما
وإذا ما اشتعلت ارواحنا فنحيت كالشمع ، لغير سنامها

Soon as we've been immersed in the course of life,
We've opened our eyes, and closed our lips;
Just as we've lighted the torch of life,
We've burned like a candle, in the world of others!

ای کوه^(۱) سرافراز فلک سای بلند !
تا چند به نخوت و بلندی خرسند ؟
من طایر کوچکم ولی آزادم
من بر سر گل رقصم و تو پای به بند

(۱) پروانه به کوه میگوید .

ايا جبلا فيم هذا الغرور؟
وعجبك انك تعلو السحاب^(١)؟
فاني مع صقرى حرة
اطير وانت سجين التراب

Oh mountain! high and mighty, reaching into the
skies,

How you seem to be absorbed in self-admiration;
I am but a small bird, yet I am free to fly
From flower to flower, whilst you are in chains!

(١) الفراشة تخاطب الجبل .

× The butterfly says

عارف بدل ذرّه جهان می بینند
آنجا مه و مهر و کهکشان می بینند
کوری بنگر ! که چشم دانشور عصر
پا و سر کشتگان دران می بینند

يُشَهِّدُ الْعَارِفُونَ فِي النَّرَةِ الصَّفَرِ
وَيَرِي ۝اَقْدُو الْبَصَارِ فِيهَا
سَرِي شَمُوسَا وَانْجَمَا وَمَجْرَة
اَمَّا تَمْحِي بِفَعْلِ النَّرَةِ

The philosopher sees a world in the heart of an atom,
He sees therein a sun, a moon and a constellation!
What blindness! In this world of us,
The scientist discrens the limbs and heads of the dead!

تا چند پَی سنان و شمشیر شوی ؟
تا چند پَی خدعاَه و تزویر شوی ؟
آن پیشه گرک باشد ، این از رو باه
آدم چو شوی زهردو دلگیر شوی

الى متى تتبع الطفيان منتضايا
سيفا ورمحا ومكرا طيه خداع؟
فالبطش ذئب واصل المكر ثعلبة
والحر يباهمها خلقا ويرتفع

How long will you continue to hold sword and spear!
How long will you persist in treachery and fraud!
The one is a quality worthy of wolves, the other of
foxes;
And once you are a man, you will be above both!

این ملّت توحید که از یک شجر ند
وز فیض بهاریک چمن جلوه گرند
دادند بخلق درس یکرنگی و خود
چون مرغ قفس در شکن یکدگرند

تستقي من منبع لا ينضب
ملة التوحيد صارت دوحة
ووحدت اتباعها ... لكنهم
كحجاج حانق يحتربُ ،

That Creed, advocating One God, is like a spreading
tree,

Deriving life from the spring of one meadow;
Its adherents have preached the creed of unity unto
the world;

Yet, like encaged hens, quarrel amongst themselves!

می ریز که کس ز باده دلگیر نشد
یاری است کهن که دل ازاو سیر نشد
ما پیر شدیم و شد جوانی بر باد
و این دختر عشوه باز رز پیر نشد

الكأس خلٌ قديم
وَمَا ملأنا اصطحابه
فان كبرنا وشخنا
فالكرم باق شبابه

Pour on wine! As yet, none has found it boring,
It is an old friend of whose company the heart never
 tires;
We have grown old and youth has vanished,
Yet that fair daughter of Bacchus, never ages!

کشتند بشر را که سیاست این است
کردند جهان تبـه که حکمت این است
در کـسـوت خـیر خـواـهـی نوع بـشـرـ
زادند چـهـ فـتـنـهـ هـاـ ؟ـ مـهـارـتـ اـینـ استـ !

دَمَّرُوا الدُّنْيَا وَأَوْدُوا بِالْبَشَرِ
وَبِحَمْمٍ كَمْ أَنْجَبُوا مِنْ فَتَنٍ
ثُمَّ قَالُوا هَذِهِ أَسْمَى الْفَكْرِ
تَحْتَ اسْمِ الْخَيْرِ كَمْ جَاءُوا بَشَرٍ !

The Slaughter of Man is claimed to be “politics”,
The destruction of the world is said to be “wisdom”,
And under the guise of goodwill towards mankind,
They wrought havoc ; this is competence !

عمری پی جاه و عزت و کام شدیم
عمری پی نام رفته بدنام شدیم
صد شکر کزان هرزه دوی آسودیم
حفتیم درین گوشه و آرام شدیم

كم طلبنا عزا و جاهـا و مـالـا
و سعـينا لـشـهـرـةـ لـيـسـ تـغـنـيـ
و اسـتـرـحـناـ لـتـاـ طـوـنـاـ المـنـايـاـ
ـ بـعـدـ دـكـضـ وـرـاءـ وـهـنـمـ وـظـنـ

We have wasted a life-time looking for renown, glory
and power;

Searching for fame we have become ill-famed;
But now thanks... thanks for being relieved of humili-
ating competition,
For letting us rest everlastingly in this corner!

ای غرّه باینکه دهـر فرمانبر تست
وین ماه وستاره و فلك چاکر تست
ترسم که ترا چاکر خود پندارند
آن مورچگان که رزق شان پیکر تست

يا من يرى ان هذا الدهر خادمه
والنجم والشمس والافلاك والقمر
اخشى تراك جموع النمل خادمها
نقفات من جسمك الخاوي فيندثر

Oh proud man! Thinking that Time is at your service,
That the moon, the stars and the constellation your
obedient servants;
I fear, rather; that it is those worms,
Feeding upon your corpse, that look upon you as their
servant !

بازیگر و بازی نگر میدانیم
در کار خود و کار جهان حیرانیم
بازیچه کوچکیم در دست زمان
هر ساز که دیگری کند رقصانیم

We are the actors and the spectators in life's stage,
Perplexed in our work, bewildered at the riddle of the
universe;
We are but small puppets in the hand of Time,
Dancing to the tunes of others!

قانون که هزار سود در بر دارد
آسایش خلق را میسر دارد
در مسلک عشق شو ! که آنجا بینی
قانون شکنی لذت دیگر دارد

ان القوانين تحوى الف منفعة
وقد تتيح ارتياحا للملايين
فاسلك مسالك اهل العشق حيث ترى
ان اللذائذ في نقض القوانين

The law may bring about a thousand advantages,
It may bring the people peace and relief,
But you have to follow the course of lovers,
To discover that its violation brings another joy!

بی روی نگار زندگانی عبث است
بی باده، گلفام جوانی عبث است
در مکتب زندگی بجز قصه عشق
هر حرف که خوانی و نخوانی عبث است.

ما حياتي اذا خلت من وجوه
فاتنات وسکرة وشباب ،
ما عدا قصة لحب عفيف
هي عندي تزين الف كتاب

Life is vain without a fair face,
Youth is futile without the purple wine;
And, in life, apart from the story if love,
All the letters you read or miss, are in vain !

هر کس که به از دواج پا بند شود
معروض بداع و درد فرزند شود
دهقان زمانه بر کسی می خنده
کز کشتن تخم مرگ خرسند شود

عقيلة الشخص قيد لا يفارقـه
كذاك حرقتـه في فرقـة الولد
والدهـر يهـزا بالـأشخاص قد غرسـوا
بنـر الـهـلاـك ليـلـقـوا مـصـرـع الـاـبـدـ

Many a man bound by the chains of matrimony,
Must perforce suffer the pangs of separation from his
offspring;
That eternal cultivator, Time, will mock at him,
Who rejoices that the seed of death has been sown!

ای مشت گل ! این غرور بیجای تو چیست
یک بار بخود نگر که معنای تو چیست
یک جعبه استخوان دو پیمانه خون
پنهان تو چیست ؟ آشکارای تو چیست ؟

يا حفنة الطين ما هذا الفرور وما
ما انت غير عظام او خيوط دم
تبغي لنفسك من جاه واعظام
فظاهر خادع في باطن دام

Oh handful of dust! Wherefore is your undue arrogance?

Consider yourself for once, and contemplate your significance;

A mere sackful of bones and two glasses of blood!

Therefore, what is your appearance, and what, your reality?

ای ساقی گلرخ ! می ناب تو کجاست ؟
در تیره شب غم افتتاب تو کجاست ؟
زافسانه روزگار خوابم نبرد
ای راحت جان ! داروی خواب تو کجاست ؟

أقبل الليل، يا جميل المحيّا !
فأت بالخمر مثل شمسك نوراً
كيف أثفو يا راحة الروح فابحث
عن دواء يزيّدني تخديراً

O fair saqi^x ! Where is your sparkling wine?
Where on this gloomy, dark night, is your sunlight?
Stories of life's mythe will not send me to slumber,
So, comforter, where is your soothing medicine?

× Saqi: Cupbearer.

شهرت طلبی بی هنری دونی چند
کردند جهان را بجهنم مانند
صد بار زمین بخون مردم تر شد
تا نام فلان ابن فلان گشت بلند

رب طلاب شهرة دون فضل غير تقىيل الناس والابرياء
صيروا العالم الجميل جحينا وطلوا وجهه بلون الدماء

Many a fame-seeker, an ignoble idler,
Has rendered the world a veritable hell;
Smeared the earth with the blood of the innocent,
So that so-and-so may become a celebrity!

طفلی بودم غنوده بر بستر ناز
یر خاست ز دور نغمه های دمساز
تا گوش نهادم نه صدا بود و نه ساز
ای شور جوانی تو کجا رفتی باز ؟

كنت طفلاً مدللاً حين أصفيت لِلْخَنْ حلوًّاً تَيْمَنْ
واختفى الصوت أين؟ كيف؟ لماذا؟ يا جنون الصبا واحلى العهود؟

I was a child, slumbering in the crib of loving care;
Suddenly, some joyful tunes were heard in the dis-
tance;
Tunes that vanished as soon as I heard them,
Where, o where has the delights of youth disappeared?

چون پیر شدی باده دو چند ان می نوش!
پیمانه^ه می بدمست لرزان می نوش!
بازیگر چرخ با تو بازیها کرد
بر بازی او بخند و خندان می نوش!

اذا صرت شيخا وارتجمت من العنا
فض ساعف شربا من رحيق ومن خمر
فرد عليهما ضاحكا دون ان تدرى
فقد لاعبتك الكائنات بمزحها

When you are old, you will imbibe wine doubly,
You will hold your cup with a trembling hand;
Time has mocked and played tricks upon you,
Now, it is your turn to mock him, drinking with a
laugh!

پیری ! تو اگر زار و تباهم کردی
محکوم جفای سال و ماهم کردی
اینها همه سهل است ولی حیف که تو
محروم ز لذت گناهیم کردی ،

أيها الشَّيْبُ قَدْ حَكَمْتَ عَلَيَّ
بِالرَّزِيْبَا وَالْبُؤْسِ وَالْآلامِ
كُلُّ ذَا قَدْ يَهُونُ عَنِّي وَلَكِنْ
أَنْتَ أَفْقَدْتَنِي لَذِيْذَ الْأَثَامِ

And you, hoary old age, though you have reduced me to
a miserable wreck,
And condemned me to the harshness of Time,
Yet all this I can bear; but alas!
You have deprived me of the pleasure of sins!

آن میوهء تلخیم که ریزد بزمین
در پنجهء ایام چنینیم چنین
جز فیض تو ای بهار آزادی چیست؟
کاین میوهء تلخ را نماید شیرین

نَحْنُ تَلْكَ الشَّمَارَ فِيهَا الْمَرَادُ
نَسْقَطْنَا عَلَى ثَرَى الْأَرْضِ يَوْمًا
لَيْسَ إِلَّا حُرْيَةُ الْرَّبِيعِ الْـ
غَضْنُ تَحْلُو بِهَا الْمَرَادُ دَوْمًا

We are this bitter fruit, falling upon the earth,
Thus are we in the clutches of Time!
Oh spring of liberty! What else but your grace
Shall render this bitter fruit, sweet?

از مرگ نترسم که مد دگار من است
در روز پسین مونس و غمخوار من است
اجداد مرا بردۀ بسر منزل شان
این مرکبِ خوشخرامِ رهوارِ من است

لست اخشى الموت فالموت معيني
انه في آخر الامر يقيني
انه اوصل اجدادى الى
مضجع ليس به غير السكون

I face Death undaunted; it is my helpmate,
It affords me sustenance and consolation on my last
day;
It has accompanied my forefathers to their resting-
place,
This Death is my convenient mule!

ای چشم‌هء خوش چه جان‌فرا می آیی ؟
پیغام که ؟ داری زکجا می آیی
مانند سرشك من نهان از مردم
آهسته و نرم و بی صدا می آیی

منهل انت ام رسول حبيبي ؟
بت تجري كدمعي المحبوس
ليس احلى من انبعاثك تجري
في هدوء الصبا ونور الشموس

Oh spring, how sweetly do you flow!
Whose messenger are you? whence come you?
Like my tears, invisible to Man,
You flow gently , quietey , sweetly

دیدی که ترا چون گل زیبا دیدم
مانند گهر در دل دریا دیدم
تو گوشه رخ ز من نهان میکردم
من شاخ گل ترا سراپا دیدم

كنت تخفين عن عيوني وجهك
كريبيع الحياة ورداً وزهراً
 وعلى البحر قد رأيتك غصناً
البسته الامواج ماساً ودراءً

Once I caught sight of your as a fair rose.
You looked like a pearl in the middle of the sea,
You were wont to hide one side of your face,
Yet, I was now able to see the whole of your bewitch-
ing figure!

دور افگنم آن غنچه که خاری دارد
فریاد ازان می که خماری دارد ،
بیزار ز صد سال حیاتی کز پی
یک لحظه سکوت شرمباری دارد

لست ارضي عن وردة حولها شو
ك ولا خمرة وراها صداع
أي عمر هذا ولو كان قرنا
يعتريه السكت و الانقطاع

Oh take away from me that rose with thorns!
Alas for that wine that gives headache!
Away with a life of a hundred years,
To be followed by a shameful moment of stillness.

“Plus ça change plus c'est la même chose”.

Nevertheless, we do not feel any bitterness in Khalili's verses. Rather, we find that life's misfortunes, misery and even death, are accepted as they come, with the fortitude, courage, equanimity and self-confidence of a true believer in God.

Ala'uddin H. Aljubouri,
Head, Department of Foreign Languages,
Al-Mustansiriyah University,
Baghdad. October, 1974.

and 17th centuries in England. In this respect, one is reminded of Herrick's lyric, which begins with:

Gather ye rosebuds while ye may,
Old time is still a - flying.

and in which the English poet calls for the enjoyment of life while one still has youth and beauty.

But there is a basic difference between the love lyrics of 16th & 17th centuries in England, and the references to wine drinking and the sensual enjoyment of life in Khalili's poetry. The latter should be seen in its true perspective, as one more instance of a very long and old tradition of Sufi writing, dating back to the early Muslim mystics, such as Ibn Al-Faridh, and Jalaludin Balkhi Rumi (compatriot of Khalili). In their works, the Sufis expounded that the sole way of attaining God is through love and purification.

Life's harsh experiences: the injustice of man to man, oppression, war, poverty and death all occupy an important place in the verses of professor Khalili. These, since time immemorial, have preoccupied the thoughts of poets and philosophers, thus illustrating the wisdom of the old French saying:

Translator's Note

This English version of the forty Ruba'iyat (Quatrains) of the Afghani thinker and poet, Khalilulla Khalili, is based on the Arabic translation of the Persian original.

It might, perhaps, be of some interest to make a few remarks about these Ruba'iyat, by way of introduction.

To begin with, one is inevitably tempted to compare these verses with the Ruba'iyat of the illustrious poet of Nishabor, Omar Khayyam. Like his famous predecessor, Professor Khalili's scope is very wide and he covers in his own ruba'iyat a variety of topics. These embody, above all, the poet's spiritual unrest in search of eternal truths, as well as his deep concern for the enigma of creation, life and death. They also present a fine satirical sense towards the unreasonableness of human beings. In the Ruba'iyat, too, we can clearly discern Khalili's evident enjoyment of life, its pleasures and beauties. Indeed, in some of his verses, he comes very close to the love-poets of the 16th

تفضل العلامة الكبير والشاعر النابغة الاستاذ محمد بهجة الأنوري
نقل هذه الرباعيات الى اللغة العربية نظماً . وسوف تنشر هذه الترجمة
الشعرية الجديدة قريباً باذن الله .

★ ★ ★

اقلم شكري الخالص الى صديقي الكاتب الفاضل الاستاذ مشكور
الاسدي واقلم امتناني القلبي العميق لمواطني الشاب الفاضل علي شريف
الافغاني لمساعيهم المشكورة في تدوين هذه المجموعة البسيطة .

خليلي

QUATRAINS OF KHALILULLA KHALILI

رقم الاريداع في المكتبة الوطنية بغداد (٤٥) لسنة ١٩٧٥

١٠٠٠/٢٦١
١٩٧٥/١٣٠

Al-Ma'arif Press - Baghdad
1975

QUATRAINS OF KHALILULLA KHALILI

(ثمن النسخة ٢٠٠ فلس)

Al-Ma'arif Press - Baghdad

1975